

zaniu, nie przedstawiono do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia, należy opłacić podwójną względnie ponowną stawkę.

Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu (niewypełnione, blanko weksle) opłaca się tak, jakoby opiewały na 2.500 zł. Najpóźniej w ciągu trzech dni po wpisaniu kwoty długu należy w drodze dopłaty uiścić się z całkowitej opłaty, przewidzianej niniejszą ustawą, o ile kwota długu przewyższa 2.500 zł.

Weksle, niezawierające daty wystawienia i płatności, względnie jednej z tych dat, opłaca się z góry dwukrotną stawką.

Weksel, wystawiony lub akceptowany przez Skarb Państwa albo instytucję państwową, opłacie stempłowej nie podlega.

§ 2. Kwoty kar pieniężnych, wymienione w § 18 ustępie drugim powołanej niemieckiej ustawy, przelicza się:

- a) kwotę 25 mk. niem.—na 30 zł.
- b) kwotę 10.000 mk. niem. ustaloną ostatnio w § 2 p. 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 195) w kwocie 382.000.000 mk. na 210 zł.

§ 3. Kwotę kary pieniężnej, wymienioną w § 20 powołanej niemieckiej ustawy, ustaloną ostatnio w § 2 p. 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 195) w kwocie 382.000.000 mk. przelicza się na 210 zł.

§ 4. § 2 rozporządzenia wykonawczego do niemieckiej ustawy o opłatach stempłowych od weksli, ogłoszonego uchwałą Rady Związkowej z dnia 26 lipca 1909 r. (Zentralblatt für das Deutsche Reich str. 401) otrzymuje brzmienie następujące:

„Sumy pieniężne, służące za podstawę obliczenia opłaty, wyrażone w walucie zagranicznej, przelicza się na walutę polską według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu bezpośrednio poprzedzającym dzień, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty; jeśliby kurs ten w chwili obliczenia opłaty nie był jeszcze znany, to można przyjąć kurs przeciętny o jeden dzień wcześniejszy. O ile w dniach tych nie było notowania, dokonywa się przeliczenia według kursu, ustalonego po raz ostatni w ciągu okresu sześćmiesięcznego, poprzedzającego dzień wskazany.

Jeśli w powyższym okresie nie było notowania, przyjmuje się wartość walut zagranicznych na podstawie wartości, podanej przez obowiązującego do uiszczenia opłaty. Władza skarbową może jednak zażądać od płatnika przedstawienia zaświadczenia jednej z giełd, czynnych w Rzeczypospolitej, że wartość podana równa się rzeczywistej, lub może ustalić tę wartość w drodze dochodzeń, przeprowadzonych z urzędu.

W przypadkach, przewidzianych w ustępach drugim i trzecim §-u 7 ustawy o opłatach stempłowych od weksli oraz w § 8 tejże ustawy, stosują się przepisy poprzednich ustępów niniejszego paragrafu, dotyczące dnia, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty: do dnia w którym opłatę faktycznie

uiszczono; w razie zaś nieuiszczenia opłaty w terminie ustawowym stosują się owe przepisy — do ostatniego dnia terminu ustawowego.

Jeśli suma weksla wyrażona jest w markach polskich, to przelicza się ją na złote, dzieląc przez 1.800.000”.

§ 5. § 3 powołanego rozporządzenia wykonawczego otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłaty stempłowe od weksli uiszcza się przez użycie urzędowych blankietów wekslowych lub ogólnych znaczków stempłowych.

Opis i kategorie blankietów wekslowych, w których wysokość opłaty wyrażoną jest w walucie złotej, podaje rozporządzenie oddzielne”.

§ 6. Aż do dalszego zarządzenia wolno używać dotychczasowych blankietów wekslowych, w których suma opłaty jest wyrażona w markach polskich. W tym celu przelicza się sumę opłaty, ustaloną w złotych na marki polskie, mnożąc przez 1.800.000 i zaokrąglając iloczyn — jeśli nie jest podzielny przez 10.000 — wzwyż na kwotę, która jest w ten sposób podzielna.

§ 7. Ustęp ostatni §-u 7 ustawy niemieckiej o opłatach stempłowych od weksli jako niezgodny z § 3 rozporządzenia niniejszego, przestaje obowiązywać.

Uchyła się § 4 rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 lipca 1909 r. (Zentralblatt für d. D. R. str. 401) oraz ustęp pierwszy § 10 i § 11 tegoż rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

515.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 maja 1924 r.

w przedmiocie blankietów wekslowych w walucie złotowej.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stempłowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38 poz. 313) oraz § 14 niemieckiej ustawy o opłatach stempłowych od weksli w brzmieniu ogłoszenia z d. 21 lipca 1909 r. (Dz. Pr. str. 825) zarządza się co następuje:

§ 1. Dnia 1 lipca 1924 roku wypuszcza się w obieg 24 kategorie urzędowych blankietów wekslowych wartości 10, 20, 30, 40, 50 i 70 groszy oraz 1, 1,20, 1,50, 1,80, 2,10, 2,40, 2,70, 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27, 30 i 60 złotych.

Wszystkie wymienione kategorie blankietów wekslowych mają wymiar 28 × 11,5 cm. rysunek ich zaś wymiar 9,8 × 3,5 cm.

Rysunek blankietów wekslowych groszowych (kategorie od 1 do 6 włącznie) przedstawia kompozycję giloszową.

W górnym kole mieści się ustawy orzeł biały, w dolnym cyfra „.....” i napis „groszy”.

Pośrodku na ciemnym tle widnieje napis „Opłata stemplowa” cyfra i napisy „gr.....gr.”

Po lewej stronie rysunku umieszczono tekst weksła pismem angielskim „Cena „.....” gr.

Blankiet przy sumie weksła do „.....” złotych z terminem trzymiesięcznym”.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy wekslowej i opłaty stemplowej.

Całość rysunku utrzymana w kolorze granatowym.

Rysunek siedmiu dalszych kategorii (wartości od 1 do 270 złotych włącznie) przedstawia kompozycję giloszową.

W górnym kole mieści się ustawy orzeł biały, w dolnym cyfra „.....” i napis „złoty”.

Pośrodku na ciemnym tle widnieje napis: „Opłata stemplowa” cyfra i napisy „zł.....zł.”

Po lewej stronie rysunku umieszczono tekst weksła pismem angielskim „Cena „.....” zł.

Blankiet przy sumie weksła do „.....” złotych z terminem trzymiesięcznym”.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy wekslowej i opłaty stemplowej.

Całość rysunku utrzymana w kolorze granatowo-różowym.

Rysunek pozostałych jedenastu kategorii (wartości od 3 do 60 złotych włącznie) przedstawia kompozycję giloszową.

W górnym kole mieści się ustawy orzeł biały, w dolnym cyfra „.....” i napis „złoty”.

Pośrodku na czerwonym tle widnieje napis „Opłata stemplowa” cyfra i napisy: „zł.....zł.”

Po lewej stronie rysunku umieszczono tekst weksła pismem angielskim: „Cena „.....” zł.

Blankiet przy sumie weksła do „.....” złotych z terminem trzymiesięcznym”.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy wekslowej i opłaty stemplowej.

Całość rysunku utrzymana w kolorze zielono-czerwonym.

§ 2. Począwszy od dnia 1 lipca 1924 r. opłat stemplowych od weksli nie można uiszczać przez użycie urzędowych blankietów wekslowych, których cena wyrażona jest w walucie markowej.

Przepisy o wymianie tych blankietów wydane zostaną równocześnie z przepisami o wymianie znaczków stemplowych w walucie markowej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 lipca 1924 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

516.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 31 maja 1924 r.

w przedmiocie uzupełnienia oraz zmiany brzmienia niektórych paragrafów rozporządzenia Ministra Skarbu o postępowaniu celnym z dnia 13 grudnia 1920 r.

Na podstawie artykułu 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) wprowadza się w niżej wymienionych paragrafach rozporządzenia Ministra Skarbu o postępowaniu celnym z dn. 13 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 11 z 1921 r. poz. 64) następujące zmiany:

§ 1. Punkt 3 ustępu c paragrafu 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„liści, obierzyn i odpadków ziemniaczanych bez względu na kraj pochodzenia”.

§ 2. Punkt 5 ustępu c paragrafu 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„wszelkich etykiet, kapsli, korków, próżnych naczyń i t. p. z firmami zagranicznych producentów, o ile zostały dostarczone bez odpowiedniego towaru.

Wprowadzone jednocześnie z właściwym towarem etykiety, kapsle, korki, naczynia i t. p. z firmami zagranicznych producentów są wolne do przywozu w ilości odpowiadającej ilości towaru.

Jeżeli zagraniczny towar był przywieziony wcześniej, urząd celny może przepuścić odnośne etykiety, kapsle, korki i t. p. po uprzednim stwierdzeniu, że wprowadzony towar przybył bez nich.

Etykiety, naczynia i t. p. z firmami zagranicznych producentów, adresowane bezpośrednio do urzędu patentowego R. P., podlegają przepuszczeniu bez żadnych zaświadczeń. W innych wypadkach przywozu etykiet, naczyń i t. p. celem rejestracji w urzędzie patentowym R. P. jest wymagane przedstawienie w urzędzie celnym odpowiedniego zaświadczenia urzędu patentowego R. P.”

§ 3. Punkt 5 paragrafu 6 a) przywóz — otrzymuje następujące brzmienie:

a) Przywóz wszelkiego rodzaju ziemniaków, nie wyłączając sadzeniaków, zezwala się jedynie na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych przez upoważnione do odprawy ziemniaków kolejowe urzędy celne.

Ziemniaki winny być przywożone w nowych nieużywanych workach zablombowanych przez nadawcę, lub też luzem w zablombowanych wagonach.

Do każdej przesyłki winien nadawca dołączyć dwa egzemplarze zaświadczenia, wystawionego przez oficjalną służbę fitopatologiczną lub zakłady ochrony roślin kraju eksportującego, że ziemniaki są wolne od choroby raka ziemniaczanego (*Synchytrium endobioticum*, Perc).